

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Religions-Frihed

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 251. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1827_456_1-txt-shoot-idm3267.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Dette var Eet, og det Andet var ligesom Dette; thi veed jeg ikke godt, det er ingen Brøde i Kongens Øine, og kan ingen være, at yngre talentfulde Mænd havde kirkelig, videnskabelig og personlig knyttet sig til mig: en agtet Embeds-Mand, navnkundig Skribent, og god Borger, hvis bekjendte politiske Grund-Sætninger Kongen, baade for Thronens og Rigets Skyld, maatte ønske, om mueligt, indpodede i hele den yngre Slægt af Videnskabs-Mænd, da jeg ikke syndes at have dem tilfælles med Mange af den Ældre; og hvad er dog Dr. Rudelbachs og Adjunkt Lindbergs Brøde, dersom den ikke bestaaer i, at de er mine Venner og Med-Arbeidere? Vil vel Nogen af Dan252marks Theologer afdisputere mig, end sige da Dr. Rudelbach selv, hans filosofierende Skarphed, eller hans theologiske Erudition, eller har man pludselig ophørt at ændse hvad man nys forgudede, eller hvorfor kunde en Rudelbach ei engang blive Licentiat i Theologien, da en Fogtman, en Clausen, og selv en Faber blev Doctores! Kan vel Nogen udgrunde, hvorfor Professuren i de østerlandske Sprog staaer ledig, medens man indfører Lindbergs ebraiske Grammatik i de lærde Skoler, eller er virkelig et tomt Catheder en større Prydelse for Høi-Skolen, end et, hvorpaa en af mine Venner stod, om det saa end var en Lindberg, som jo dog de Lærde, før han blev min Ven, ingenlunde tvivlede om, vilde gjøre Epoche i sit Fag! Kunde jeg forlade Danmark, uden at have gjort det Yderste for, at Majestæten fik at vide, hvad neppe nogen Anden siger, og hvad det ikke hjalp jeg sagde, uden her, for Historiens Dom-Stol, hvor de Høilærde kan beskjemme mig, hvis jeg lyver, eller taler som den Blinde om Farverne! Nei, var det ogsaa kun for mine Venners Skyld, skulde jeg dog ogsaa i dette Stykke gjøre det Lidet, jeg mægter; thi under mageløs Ringeagt mellem mine fleste Jævn-Aldrende og de lidt Ældre af Danmarks Bog-Lærde, fandt jeg sjeldne Venner, Venner, som stod, da det gjaldt, og vil jeg fortjene en saadan Lykke, som faa Skribenter kan rose sig af, da maa jeg ikke heller taale, at dette Venskab, som var min Trøst og min Ære, da alt Andet syntes at glippe, at det skal behandles som en borgerlig Brøde, ei taale det, uden at lade Lyset skinne over Mørket, saa Majestæten fra Thronen kan see, hvad der er langt vanskeligere, end i vore Hytter, selv med det skarpeste Blik, at opdage! Det er sandt, Dr. Rudelbach kan Tydsk vel bedre end Dansk, og behøver neppe at lede længe om et Catheder i Tydskland, hvor man er slet ikke bange for de 253orthodoxe Theologer, men vel for de Andre, og nu Lindberg; jeg tænker, hvis han vilde, da kunde han vel naae et Catheder i Norge, hvor, blandt Andet, det theologiske Facultet, der slet ikke skyer Orthodoxien, godt kunde bruge en Tredie- Mand, som jeg ikke duede til, om jeg saa end, med min bekjendte historiske Partiskhed for Danmark, Haardhed mod Norge, og Ubillighed mod Sverrig, kunde enten ønske eller vente at blive det! Men hvad da? om end visse Folk skulde mene, det var bedre, at Clausen fandtes uerstattelig, og det østerlandske Professorat ubesætteligt, end at der skulde blive videnskabeligt Spor af mig og min Kreds i Landet, skulde jeg derfor troe, Majestæten dømde ligesaa, eller tænke, det var ei Møien værd at sige det!